

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan - Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 marca 2022 r. w Warszawie

sprawy G. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

na skutek apelacji ubezpieczonej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 24 września 2021 r., sygn. VI U 5/21

oddala apelację.

SSO Monika Roslan - Karasińska

Sygn. akt VII Ua 96/21

UZASADNIENIE

W dniu 24 września 2021 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydał wyrok w sprawie z odwołania G. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z dnia 2 listopada 2020 roku nr (...) o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy sygn. akt VI U 5/21, oddalając odwołanie.

Na podstawie skarżonej decyzji Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał odwołującej się prawo do jednorazowego odszkodowania w wysokości 3.936 zł, tj. 984 zł za każdy procent uszczerbku na zdrowiu. Długotrwały uszczerbek na zdrowiu spowodowany skutkami wypadku przy pracy w wysokości 4% określony został orzeczeniem komisji lekarskiej z dnia 29 października 2020 roku, zmieniającej orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, który uszczerbek ustalił w wysokości 10%.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie ustalił, że G. D. zatrudniona jako pracownik porządkowy w MSWiA przy al. (...) w W. w dniu 19 listopada 2019 roku uległa wypadkowi przy pracy. Wynosiła worki ze śmieciami celem umieszczenia ich w kontenerze zbiorczym. Podniosła pokrywę i oparła się o ścianę budynku. Podczas umieszczania worków w kontenerze, pokrywa pojemnika upadła i uderzyła ją w lewą dłoń. W wyniku powyższego wystąpił u odwołującej się obrzęk nadgarstka. Następnego dnia, wobec tego, że dolegliwości nie ustępowały, udała się do (...) Szpitala (...) (...) w W.. W protokole powypadkowym jako przyczyny wypadku wskazano zamknięcie pokrywy kontenera pod wpływem jego ruchu oraz niedostateczne otwarcie pokrywy i ustawienie jej w pozycji pionowej. Jako skutki wypadku wskazano stłuczenie ręki. Zespół powypadkowy uznał zdarzenie za wypadek przy pracy.

W dniu 11 marca 2020 roku G. D. do organu rentowego złożyła wniosek o jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy, jakiemu uległa w dniu 19 listopada 2019 roku.

Decyzją z dnia 19 czerwca 2020 roku znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. odmówił jej prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że mimo dwukrotnych wezwań odwołująca nie stawiała się na badanie do lekarza orzecznika celem ustalenia procentowego uszczerbku na zdrowiu.

W dniu 8 lipca 2020 roku odwołująca się wystąpiła o ustalenie nowego terminu badania i ustalenie procentowego uszczerbku na zdrowiu powstałego wskutek wypadku przy pracy z dnia 19 listopada 2019 roku, wskazując, że na 16 lipca 2020 roku ma zaplanowaną operację kolana.

Lekarz orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 26 sierpnia 2020 roku ustalił 10% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego skutkami wypadku przy pracy. Zaznaczono, że odwołująca się jest osobą leworęczną.

Wobec zgłoszenia wadliwości orzeczenia, sprawa została przekazana do rozpoznania przez komisję lekarską. Orzeczeniem komisji lekarskiej z dnia 29 października 2020 roku ustalono 4% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Wskazano na wygojone stłuczenie śródreżca lewego z nieznacznym deficytem zgięcia palców III i IV ręki dominującej bez innych następstw funkcjonalnych i morfologicznych.

Decyzją z dnia 2 listopada 2020 roku znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał odwołującej się prawo do jednorazowego odszkodowania w wysokości 3.936 zł tj. 984 zł za każdy procent uszczerbku na zdrowiu.

Ustalając stan faktyczny Sąd I Instancji opierał się na materiale dowodowym zgromadzonym w aktach sprawy, aktach rentowych oraz na podstawie dowodu z opinii biegłego ortopedy.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi – Północ w Warszawie odwołanie uznał za nieuzasadnione, nie zasługujące na uwzględnienie. Sąd Rejonowy powołał się na art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych i omówił definicję wypadku przy pracy, wskazując, że w niniejszej sprawie okoliczność, iż odwołująca się uległa wypadkowi przy pracy była bezsporna. Odwołująca się zakwestionowała jedynie wysokość przyznanego jej procentowego uszczerbku na zdrowiu i odszkodowania domagając się w miejsce 4% uszczerbku określenie go na poziomie 10%.

Następnie Sąd Rejonowy wskazał na art. 11 ust. 1 ww. ustawy, zgodnie z którym jednorazowe odszkodowanie przysługuje temu, kto wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Zgodnie z art. 12 ust. 1 i ust. 5 ustawy, które przywołał Sąd I Instancji, jednorazowe odszkodowanie przysługuje w wysokości 20% przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, z zastrzeżeniem art. 55 ust.1 Do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania, o którym mowa w ust 1 przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w dniu wydania decyzji. Kwoty jednorazowych odszkodowań zaokrąglą się do pełnych złotych.

W dalszych rozważaniach Sąd Rejonowy wskazał, że szczegółowe zasady orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu oraz tryb postępowania przy ustaleniu tego uszczerbku i wypłaceniu jednorazowego odszkodowania określa Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 roku w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Sąd wymienił § 8 ust 1 ww. rozporządzenia, który określa, ustalenie w procentach stopień stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu przez lekarza orzecznika oraz § 13 dotyczący trybu wypłaty jednorazowego odszkodowania.

Kolejno, Sąd Rejonowy odniósł się do dopuszczonego w sprawie dowodu z opinii biegłego ortopedy – traumatologa, który to miał ustalić czy osoba odwołująca się doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku jakiemu uległa w dniu 19 listopada 2019 r., a jeżeli tak to w jakiej procentowej wysokości.

Biegły w opinii z dnia 6 maja 2021 roku wskazał, że po zbadaniu odwołującej się i po zapoznaniu się z dokumentacją medyczną, w obecnym stanie zdrowia nie stwierdza się uszczerbku na zdrowiu z powodu urazu lewej kończyny górnej z dnia 19 listopada 2019 roku. Uraz ten był urazem powierzchownym bez uszkodzenia kości i stawów. Obecna funkcja lewej ręki jest klinicznie prawidłowa. Brak jest zatem podstaw do stwierdzenia obecnie uszczerbku na zdrowiu z tytułu wypadku.

Odwołująca się nie zgodziła się z opinią. Podała, że ręka nadal nie jest w pełni sprawna, nadal boli, a dysfunkcja ręki utrudnia jej normalne funkcjonowanie.

Ostatecznie, Sąd Rejonowy powołał się na orzecznictwo, wskazując, że „specyfika dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienia przyczyn uznania opinii biegłego za nieprzekonującą” analogicznie przekonującą. Zdaniem Sądu I Instancji opinia biegłego była logiczna, spójna, nie budziła wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania. Była jasna, wyczerpująca i wewnętrznie niesprzeczna. Na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i wniosków biegłego Sąd I Instancji zważył, że brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania i zmiany zaskarżonej decyzji.

Apelację od powyższego wyroku złożyła w dniu 6 grudnia 2021 roku odwołująca się G. D.. W uzasadnieniu swojego stanowiska podniosła, iż nie zgadza się z ustaleniami Sądu I Instancji, który oparł się na opinii biegłego, gdyż ręka odwołującej się jest niesprawna, nadal boli i nie powróciła do sprawności w należytych stopniu. Ponadto, odwołująca się wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez ustalenie, iż doznała 10% uszczerbku na zdrowiu z powodu wypadku przy pracy oraz wypłaty odszkodowania, zgodnie z uszczerbkiem w wysokości 10%.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja odwołującej się G. D. jest bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy przyjął ustalenia Sądu I Instancji za własne i stwierdził, że w oparciu o zgromadzony materiał dowodowy nie było możliwe dokonanie innych ustaleń. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I Instancji w sposób prawidłowy dokonał analizy materiału dowodowego, poczynił ustalenia w zakresie stanu faktycznego oraz zastosował przepisy, skutkiem czego zaskarżony wyrok zawiera trafne i odpowiadające prawu rozstrzygnięcie.

Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do ustalenia czy stwierdzony przez organ rentowy długotrwały uszczerbek na zdrowiu spowodowany skutkami wypadku przy pracy odpowiada rzeczywistemu upośledzeniu czynności. Odwołująca się domagała się zmiany 4% uszczerbku na 10%, wskazując na brak sprawności ręki i utrzymujący się ból.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z tytułu wypadku przy pracy przysługuje jednorazowe odszkodowanie – dla ubezpieczonego, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Natomiast art. 11 ust.1 ww. ustawy wskazuje, że ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Zasady przyznawania jednorazowego odszkodowania regulują art. 15 i 16 ww. ustawy. Zgodnie z nimi przyznanie lub odmowa przyznania jednorazowego odszkodowania oraz ustalenie jego wysokości następuje w drodze decyzji ZUS. Stały lub długotrwały uszczerbek na zdrowiu w oparciu o rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad

orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania ustala lekarz orzecznik.

Odpowiadając na zarzut odwołującej się, która nie zgodziła się z „interpretacją, że moja ręka jest sprawna i zdrowa”, wskazać należy, że opinia biegłego ortopedy-traumatologa, nie wskazywała na jakiegokolwiek upośledzenie czynności ręki odwołującej się. Sąd I Instancji prawidłowo ocenił opinię z dowodu biegłego jako spójną, logiczną i niebudzącą wątpliwości w zakresie metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania.

Zgodnie z art. 278 k.p.c. Sąd może zasięgnąć opinii biegłych w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. W takim przypadku Sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z opinią biegłego, jeśli jest ona prawidłowa, a odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym. W niniejszej sprawie Sąd I Instancji właśnie na podstawie opinii biegłego ortopedy-traumatologa stwierdził, iż u odwołującej się nie występuje uszczerbek większy niż w pierwotnie ustalonej wysokości 4%, tym samym brak jest podstaw do uznania 10% uszczerbku podnoszonych przez odwołującą się.

W tym miejscu warto przypomnieć, że w systemie odwoławczym sąd odwoławczy pełni funkcję instancji merytorycznej, a nie kontrolnej. Merytoryczny charakter określony w art. 382 k.p.c. wyznacza podstawę orzeczenia sądu apelacyjnego, jaką jest materiał zebrany w postępowaniu przed sądami obu instancji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2021 roku, III CSKP 82/21, LEX nr 3216699).

Przepis art. 382 k.p.c. nie nakłada przy tym na sąd drugiej instancji obowiązku przeprowadzenia postępowania dowodowego, lecz sąd ten jest władny samodzielnie dokonać ustaleń faktycznych bez potrzeby uzupełniania materiału dowodowego zebranego przed sądem pierwszej instancji, o ile zachodzą ku temu powody (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 stycznia 2021 r., II USK 30/21, LEX nr 3108556). Oznacza to, że z art. 382 k.p.c. nie wynika, aby sąd apelacyjny obowiązany był przeprowadzać dalsze dowody, bez względu na stan wyjaśnienia sprawy, bądź aby ciążył na nim obowiązek uwzględnienia każdego wniosku dowodowego zgłoszonego w postępowaniu apelacyjnym (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 20 lipca 2000 r., V CKN 102/00, LEX nr 533851) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2021 r., II PSKP 38/21, LEX nr 3289337)

W kontekście powyższych rozważań Sąd II Instancji przyjął, że przedstawiona w apelacji argumentacja jest chybiona i nie może być podstawą do jej uwzględnienia. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie. Sąd Okręgowy zważył więc, że zaskarżone rozstrzygnięcie, w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, było oczywiście uzasadnione.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację jako bezzasadną.